

## ΤΟ ΩΡΑΙΟ.\*

### ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

Δοκίμασα μέσα σ' αυτό το μικρό τόμο νά ἐξηγήσω τὴν αἰσθητικὴ πρό-  
 τήμησίν μας, πρὸ πάντων γιὰ ὅτι ἀναφέρεται στὰ σκῆματα τοῦ βλέπουμε  
 μὲ τὴν ἐνέργεια τῆς ἐπιστήμης τοῦ νοῦ. Μὰ ἡ ἐξηγήσή μου γίνεται σὲ  
 μελετηταῖς τοῦ δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ περιμένω μὲ πρωτύτεριν ἡγεμονίαν  
 τῆς ψυχολογίας, καὶ μάλιστα μὲ τὰ τελευταῖα ξεδιπλώματά της. Γιὰ τοῦτο  
 στήριξα τὴν ἐξηγήσή μου γιὰ τὰ προβλήματα τῆς αἰσθητικῆς ὅσο τὸ δυνατό  
 περισσότερο σὲ ἐνέργειαι συνειδησέναις τοῦ μυαλοῦ, ἢ τουλάχιστο εὐκο-  
 λοεξήγηταῖς γιὰ τὸν κοσμάκι ἀναγνώστη. Ἡ ἐνέργειαι αὐταῖς ποῦ ἔτσι  
 ἐπιτυχαίνει κανεῖς, εἶνε βέβαια στοιχειώδικαις ἐργασίαις μὲ τῆς ὁποῖαις ἡ  
 ἀναλυτικὴ καὶ πρὸ πάντων ἡ πειραματικὴ ψυχολογία καταπιάνεται. Αὐτὸ  
 ὅμως εἶνε ἡ καθημερινή, ἐπιπόλαια καὶ πολλαῖς φοραῖς ἡ συγχισμένη  
 ἀντίληψη, ποῦ ἡ πραγματικὰ ζωὴ καὶ τὸ ἀνεπιστημονικόν, ὅλως διόλου, λεξικό,  
 παρουσιάζει γι' αὐτὰ τὰ βέβαια ἢ ὑποθετικὰ ἐπιστημονικὰ πράγματα.  
 Προσπάθησα πολὺ λ. χ. (εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῆς ἀντίληψης ποῦ παραλλάζει ἀπὸ  
 τὴν αἰσθητικὴν) νὰ παραχώσω μερικὰ στοιχεῖα ψυχολογίας ἐνῶ ξηγῶ τὴν  
 αἰσθητικὴν, καὶ ἀπόφυγα, ὅσο τὸ δυνατό, νὰ στραβοδηγήσω τὸν ἀναγνώστη  
 καὶ νὰ τὸν σκοπιάσω ἅπῃ στὰ πολλοδιάφορα καὶ μερδεψῆς, σὰν τὴ  
 θύμησιν, συσχέτιση καὶ φαντασίαν.

Ἀλλὰ ἀναγκάσθηκα νὰ μιλήσω μὲ ὁρισμοὺς φταστοὺς στοὺς ἀπλοῖκοις  
 ἀναγνώσταῖς, καὶ εἶμαι βέβαιη, ὅτι αὐτοὶ οἱ ὁρισμοὶ ἀποκρίνονται πᾶν  
 κάτω, στὸ τί εἶνε, ἢ στὸ τί περνάει τώρα γιὰ ψυχολογικὸ φαινόμενο. Θὰ  
 παρακαλοῦσα λοιπὸν τὸν ψυχολόγο (ποῦ τοῦ παρουσιάζω αὐτὸ τὸ μικρὸ  
 τόμο, ἴσως μὰ συμπλήρωση στὰ δικὰ του τὰ πλουσιοπαροχημένα ἀποτε-  
 λέσματα καὶ ὑπόθεσιν) νὰ καταλάβῃ ὅτι ὅταν λέω λ. χ. γιὰ τὴν ἐσωπάθεια  
 (empathy) πὼς ξυπνάει μία σκέψιν γιὰ μερικαῖς ἐνέργειαις, θέλω νὰ πῶ  
 ἄλλως πὼς ὅτι κι' ἂν γίνῃ ἔχει τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα σὰν νὰ σκεπτόμαστε·  
 καὶ ἡ ἐνέργειαις ὁποῖαις κι' ἂν εἶνε (καὶ εἰς τὴν περιήγησιν τῆς μέτρησης  
 καὶ παραβολῆς καὶ συναρμολόγησιν) ἐξηγιῶνται, σὰν βαθοεξετάζονται, σὲ  
 σκέψαις. Μὰ δὲν προδικάζω ὅλως διόλου τὸ ζήτημα ἂν ἡ ἐνέργειαις, ἡ  
 «σκέψαις», τὸ μέτρον, ἡ παραβολὴ κτλ. ὑπάρχουν σὲ στρώματα ὑπο-  
 ταχμένα στὴ συνείδησιν ἢ ἂν εἶνε πρωταπόλα φυσιολογικὰ καὶ μόνο κάποτε,  
 τυχαίνει νὰ καταντᾶνε σὲ συνειδητὰ ἀποτελέσματα.

\*Ἐτοί ἡ ἔλλειψιν ἀρκετοῦ τόπου καὶ ἡ ἀνάγκη νὰ καθαρικοῦμεντιάζω  
 μὲ ἀναγκάσανε νὰ γράψω σανὰς καὶ ἡ προτίμησιν γιὰ ἓνα σκῆμα χωρὶς  
 ἐξάφρσην χρειάζεσθαι τὴ λεπτομερὴ ἐνέργεια τῆς ἀντίληψης τῶν ματιῶν, ἐνῶ  
 εἶνε αἰτία, ὅπως χωρὶς ἀμφιβολία συμβαίνει, πολὺ συχνά, σὲ κάθε λογῆς  
 συντομεμένη συσχέτιση καὶ σὲ ἀνάλογαις ἐνέργειαις.

### ΤΟ ΕΠΙΘΕΤΟ «ΩΡΑΙΟ».

Αὐτὸ τὸ μικρὸ βιβλίον, ὅπως ὁ μεγάλος κλάδος τῆς πνευματικῆς ἐπι-  
 στήμης γιὰ τὴν ὁποία εἶνε ἓνας πρόλογος, δὲν καταγίνεται νὰ «σχηματίσῃ  
 τὸ γούστο» καὶ ἀκόμα λιγότερο νὰ διεφτύνῃ τῆς ἐργασίας τοῦ τεχνίτη. Ἐξε-  
 τάξει ὅχι τὸ τί ἔπρεπε μὰ τὸ τί εἶνε, καὶ ἀφίνει στὴν κριτικὴ νὰ βγάλῃ  
 συμπέρασμα ἀπὸ τοῦτο γιὰ κεῖνο. Δὲν ἔχει τὴν βεβίωση νὰ πῇ πὼς τὰ πράγ-  
 ματα μποροῦνε νὰ γίνουν ὥραϊα ἢ καὶ ἀκόμη πὼς μποροῦμε νὰ ξεχωρί-  
 σουμε ὅτι τὰ πράγματα εἶνε ὥραϊα. Πέρνει τὸ ὥραϊον σὰν νὰ ὑπάρχῃ κιόλας

ΣΗΜ. ΓΡΑΜ.—Ἀπὸ τὸ βιβλίον «The Beautiful» (Τὸ ὥραϊον) τῆς Vernon Lee ποῦ  
 μετέφρασε διόλκιμον στὰ Ἑλληνικὰ ἡ Ε καὶ ποῦ θὰ τυπώσῃ ἀργότερα σὲ βιβλίον, μὰς  
 ἔστειλε τὸν Πρόλογον καὶ τὸ Πρῶτον Κεφάλαιον (Τὸ ἐπιθετό «ὥραϊον») ἀπὸ τῆς  
 λίγης αὐτῆς σελίδος θὰ καταλάβῃ ὁ ἀναγνώστης τὴν ἀξίαν τοῦ βιβλίου.

καὶ τὸ ἀπολάψαμε, καὶ γυρεύει ν' ἀναλύσῃ καὶ δικαιολογήσῃ τὴν ὑπαρξὴ καὶ τὴν ἀπόλαψιν τοῦ ὥραιου. Γιὰ νὰ μιλήσωμε περὶ ὠρισμένα, ξεδιπλώνει καὶ ἐξηγᾷ τὸ ὥραϊο ὅχι σὰν νὰ βρίσκειται σὲ μερικὰ ἀντικείμενα καὶ ἐνέργειαι, ἀλλὰ μᾶλλον σὰν νὰ παρουσιάζεται (καὶ σὰν νὰ εἶνε παρουσιασμένο) ἀπὸ ἓνα μᾶτσο πνευματικαῖς ἐνεργειαῖς καὶ συνήθειας. Δὲ ρωτᾷ: Ποιὰ εἶνε τὰ ἰδιαίτερα γνωρίσματα τῶν πραγμάτων (καὶ τῶν ἐνεργειῶν) τοῦ τὰ λέμε ὥραϊο; ἀλλὰ: ποιαὶ εἶνε ἡ παραξενυαὶς τῆς σκέψης μας καὶ τῆς αἴσθησός μας, τῇ στιγμῇ τοῦ παρουσιάζεται ἓνα πρᾶγμα τοῦ τοῦ ἀναγνωρίζουμε αὐτὸ τὸ ἐπίθετο. Ἡ μελέτη μόνον ὥραιων πραγμάτων ἢ καὶ ἀκόμη περισσότερο ἡ σύγκρισις τῶν διαφορῶν κατηγοριῶν των, εἶνε ἀληθινὰ τὸ μισὸ τῆς ἐπιστημονικῆς αἰσθητικῆς, μὰ τόσο μόνον ὅσο προσθέτει στὴς γνώσεις μας ἐκεῖναις τῆς ἰδιαίτεραις πνευματικαῖς ἐνεργειαῖς ποῦ τέτοια πρᾶγματα «ὥραϊο» (καὶ τὸ ἐναντίο «ἄσκημο») γεννᾷνε μέσα μας. Γιατὶ στὴ φύσιν αὐτῆς τῆς ἐνεργητικῆς ἀπὶχῆσης ἀπὸ μέρος μας στηρίζεται τὸ ταίριασμα αὐτῶν τῶν γνωρισμάτων ὥραϊο καὶ ἄσκημο σὲ κάθε μιὰ περίστασις ξεχωριστά· καὶ ἀλήθεια ἡ ἐφαρμογὴ τους σὲ κάθε παράδειγμα παντοῦ, καὶ αὐτὴ ἡ ὑπαρξὴ τους στὸ ἀνθρώπινο λεξιλόγιο.

Σύμφωνα με τὸ παραπάνω πρόγραμμα δὲν ἀρχίζω ὀρίζοντας τὴν τε-  
λειωτικὴ λέξη ὥρατο, μὲν ρωτῶ σὲ ποιαὶς περιστάσεις τὴ μεταχειριζό-  
μαστε. Φυσικὰ σὲ περιστάσεις ποὺ αἰστανόμαστε ἐφαρμόστηση ποὺ σημαίνει  
δυσχερᾶσκει, ἐφαρμόστηση ποὺ σημαίνει ἐπιθυμία νὰ μακρύνουμε ἢ νὰ ἐπα-  
ναλάβουμε τὸ ἰδιαιτερο πείραμα ποὺ μᾶς ἀπόσπασε αὐτὴ τὴ λέξη: καὶ  
σημαίνει ἀκόμη ὅτι ἂν μᾶς ποῦνε νὰ διαλέξουμε ἀνάμεσα σὲ δύο ἢ περισσό-  
τερα πειράματα προτιμῶμε ἐκεῖνο ποὺ προκάλεσε τὴ λέξη ὥρατο.

Ὡραῖο, μποροῦμε τώρα νὰ δώσωμε ὁρισμὸ πῶς εἶνε κάτι ποῦ ξυπνᾷ μέσα μας μὴ εὐχαρίστηση καὶ μὴ προτίμηση. Μὰ ὑπάρχουνε κι' ἄλλαι λέξεις ποῦ ὑπαγορεύουνε τὰ ἴδια, πρῶτ' ἅπ' ὅλα καὶ περισσότερο ἢ συνώνυμους λέξεις, χρήσιμο καὶ καλὸ. Τὰ λέω συνώνυμα γιατί τὸ καλὸ τραβάει πάντοτε τὴν ιδέα καλὸ γιὰ ἢ σὲ καλὸ, δηλ. κατ'ἀλληλο γιὰ ἓνα σκοπὸ, ἔστω κι' ἂν ὁ σκοπὸς αὐτὸς κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ σύμφωνα μὲ ἓνα τύπο, ἢ ὑπακούοντας σὲ μιὰ διαταγὴ, ἐνόσω ὁ τύπος αὐτὸς ἢ ἡ διαταγὴ παρουσιάζουνε ὅχι τὸ κα-  
πρίτειο μὴς κοινότητος, μιανῆς γενεᾶς ἢ μιανῆς θεότητος, παρὰ κάποια (ἀληθινὴ ἢ φανταστικὰ) χρησιμότη μακάρι κι' ἂν εἶνε δευτερεύουσας ἀνάγκης. Τόσα μόνο γιὰ τὴ σημασίαν τοῦ καλοῦ ὅταν δίνει ιδέα τοῦ τύπου ἢ τῆς διαταγῆς· μὰ 99 φορὲς στὴς ἑκατὸ δὲν ὑπάρχει τέτοια ιδέα, καὶ καλὸ σημαίνει τίποτα περισσότερο παρὰ κατ'ἀλληλο γιὰ τὴ χρῆση χάρις στὰ προ-  
τερήματά του. Ἔτσι ἓνας καλὸς δρόμος εἶνε ἓνας ποῦ προτιμᾷμε γιατί μᾶς φέρνει στὸ τέλος μας γρήγορα καὶ εὐκολα. Μία καλὴ ὁμιλία εἶνε μία ποῦ προ-  
τιμᾷμε γιατί ἐπιτυχαίνει νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ κάτι ἢ νὰ μᾶς πείσῃ γιὰ κάτι. Ἐνας καλὸς χαρακτήρας (καλὸς φίλος, πατέρας, ἄντρας, πολίτης) εἶνε ἓνας ποῦ ἐφχαρισταίει ἐκτελῶντας τῆς ἠθικαῖς υποχρεώσεως του.

Μὰ πρόσσεξε τὴ διαφορά όταν ἐβώμε στὸ ὥραϊο. Ἐνας ὥραϊος δρόμος εἶνε ἕνας ποῦ προτιμᾶμε γιὰτι ἔχει ὅλην ποὺ προτιμᾶμε νὰ βλέπωμε· ἂν εἶνε ξεμακρυσμένος καὶ ἄβολος ἀπὸ τὸ σκοπὸ μας αὐτὸ δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ εἶνε ὥραϊος. Ἐνας ὥραϊος λόγος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ μᾶς ἀρέσει ν' αὐοῦμε ἢ νὰ τὸν ξαναθυμώμαστε, καταπείθει ἢ ὄχι ἕναν ἢ καὶ κανένα. Ἐνας ὥραϊος χαρακτῆρας εἶνε ἐκεῖνος ποὺ μᾶς ἀρέσει νὰ θυμώμαστε, μὰ ποῦ ἴσως δὲ βοηθάει κανένα, ἂν λ. γ. ὑπάρχει ὄχι στὴν ἀληθινὴν ζωὴ μὰ μέσα σ' ἕνα

μυθιστόρημα. Έτσι το επίθετο 'Ωραίο βάζει μια ιδέα προτίμησης μά όχι ιδέα από την οποία τώρα ή και στο μελλούμενο θά βγῇ τίποτα καλό για τούς σκοπούς μας. Έδω μάλιστα εἶνε μια φοβερή ἔλλειψη ἰσότητας στῆς λέξαις πού μεταχειρίζονται κάθε τρεῖς καί λίγο (σχεδόν σ' ὅλαις τῆς εὐρωπαϊκαῖς γλώσσαις) νά ξεχωρίζουνε ὅτι τούς ἀρέσει ἀπ' ὅτι τούς ἀπαρέχει, κατά τόν ἴδιο τρόπο πού λέμε για τόν καιρό. Γιατί καιρός πού μᾶς χαλάει τῆς εὐκολίας καί μᾶς ἐμποδίζει τὸ πάει κι' ἔλα μέ βροχή, ἄνεμο, λάσπη, λέγεται κακός. Ἐνῶ ἀντίθετος καιρός λέγεται ὠραῖος, λαμπρός ἢ ἔκτακτος, σανάς καί τὸ καλλίτερο βόλεμα, εὐκολία, χρησιμότη τέτοιων ἡμερῶν, ἔσβυσε τῇ ζῳῇ ἐφαχρίστηση πού μᾶς δίνει ἕνας ἁπλὸς θαυμασμός.

Ὁ ἁπλὸς μας θαυμασμός! Έδω χτυπήσαμε στὴν πραγματικιά διαφορὰ πούχει ἡ κατάστασή μας ὅταν μεταχειριζόμαστε τῇ λέξει καλὸ ἢ ὠφέλιμο, ἢ ὅταν μεταχειριζόμαστε τῇ λέξει 'Ωραῖο. Καί μπορούμε νά προσθέσουμε σέ τοῦτο τὸ μερικὸ μας ὀρισμὸ ὅτι, «ὠραῖο ὑποθέτει ἐφαχρίστηση καί προτίμηση»—διακριτικὸ συμπλήρωμα—«ἐνὸς εἶδους πού θαμιάζουμε». Αὐτὸ τὸ γενικὸ συμπέρασμα θά βεβαιωθῇ ἀπὸ τὴν ἀνωμαλία τὴν καθημερινὴ προκειμένου για τὴ χρῆση τῆς λέξης 'Ωραῖο. Καί ἡ ἐξέταση αὐτῆνῃς τῆς φαινομενικῆς ἐξαίρεσης, ὅχι μόνο θά δώση παρὰδειγμα τοῦ τί εἶπα γιὰ τὴν κατάστασή μας ὅταν μεταχειριζόμαστε αὐτὴ τῇ λέξει ἀλλὰ προσθέτει σ' αὐτὴ τὴ γνώση τὸ ὄνομα τῆς συγκίνησης τῆς ἀντίστοιχης μ' αὐτὴ τὴν κατάσταση. Ἡ συγκίνηση τοῦ θαυμασμοῦ. Γιατί αὐτὸ τὸ ἴδιο πράγμα ἡ ἐνέργεια μπορεῖ κάποτε νά καλεσθῇ καλὸ καί κάποτε 'Ωραῖο, σύμφωνα μέ τὴν κατάσταση τὴν πνευματικιά πού θάναί πραχτικιά ἢ θαυμαστικιά. Ὅταν συστήνομε σέ ἕνα ταξιδιώτῃ νά πάρῃ ἕνα δρόμο γιατί θά τὸν βρῇ καλὸ, μπορούμε ν' ἀκούσωμε γι' αὐτὸν τὸν ἴδιο δρόμο ἀπὸ ἕναν ἐνθουσιωδῇ ἀμαξᾷ νά τὸν περιγράψῃ πῶς εἶνε ὠραῖος, ἔκτακτος ἢ λαμπρός, γιατί δὲ σκοπέβομε νά κάνωμε χρῆση, καί τὰ προτερήματα τοῦ δρόμου ἀναφέρονται μέ θαυμασμό. Τὰ ἴδια ἀκούσαμε ὅλοι ἕνα μηχανικὸ νά δίνη σ' ἕνα κομμάτι μηχανή, ἀκόμη καί ἕνα χειροῦργο για μιὰ ἐγχείρηση, τὸ φαινομενικὰ ἀλαργόζητῆμένο ἐπίθετο 'Ωραῖο, ἢ ἕνα ἀπὸ τὰ διάφορα ἰσοδύναμα ντελικάτο, λαμπρό, φημισμένο (κάποτε καί χαριτωμένο!) μέ τὰ ὅποια οἱ Ἑγγλέζοι ἐκφράζουνε τὸ θαυμασμό τους.

Τὸ ἄλλαγμα τῆς λέξης παρουσιάζει ἄλλαγμα τῆς κατάστασης. Ὁ μηχανικὸς δὲ σκοπέβει νά μεταχειρισθῇ τῇ μηχανή, οὔτε ὁ χειροῦργος λογαριάζει τὰ ὠφελήματα τῆς ἐγχείρησης. Καθένας ἀπὸ τούς πραχτικούς αὐτοὺς ἀνθρώπους ξεχωρίζανε τὸ πραχτικὸ σκοπὸ, ἔστω καί για μιὰ δυσκολοδιάκριτῃ στιγμούλα ἀπὸ τὸ γύρο μιᾶς πραχτικῆς ἐχτίμησης ἢ ἔστω καί για τὴν ἴδια αὐτὴ τὴν πραχτικὴ. Ἡ μηχανή ἢ ἡ ἐγχείρηση, ἡ ἱκανότη, ἡ ἀνακάλυψη, ἡ καταλλήλότη για τὸ σκοπὸ τῆς παρητηθήκανε χωριστά ἀπὸ τὴν ἐνέργεια καί τὰ προτερήματα, τὰ μέσα, τὸ χρόνο, τὸ σήμερο καί τὸ ἄβριο' πλατωνικὰ μπορούμε νά τὰ ὀνομάσωμε ἀπὸ τὸν πρῶτο μεγάλῳ δάσκαλο τῆς αἰσθητικῆς. Μ' ἕνα λόγῳ ἐξεταστήκανε μέ θαυμασμό, καί θαυμασμός τὸ ἀδούλευτο ἔτοιμο ὄνομα για τὴ διάθεση, ὁσοδῆποτε περαστικιά, για τὴ συγκίνηση ὁσοδῆποτε ἀδύναμη, μέ τὴν ὅποια καλοδεχόμαστε ὅτι μᾶς κάνει νά θαμιάζουμε, γιατί θαυμασμός συμβαίνει νά μᾶς δώση ἐφαχρίστηση. Ἡ ἐφαχρίστηση ἴσως νάναι σκελετός, κάλλιο ναι παρὰ ὄχι, τῆς περιγραφῆς' ἢ μπορεῖ νάναι στερεὰ μεταβολὴ μέσα μας πού ἀχτινοβολάει πολὺ πέρα ἀπὸ τὸ τώρα, προκαλεῖ ἀπὸ τὸ περασμένο παρόμοιαις ἰδιότηταις για νά τὸ ἐπικυρῶσουνε' σωδιάζεται για τὸ μελλούμενο' διαπερνώντας σάν τὴ χαρὰ μιᾶς ὠραίας μέρας

μέσα στο ζωϊκό μας πνέμα, μεταβάλλοντας το σφυγμό μας, την άναπνοή μας, το βήμα μας, τη ματιά μας, τους τρόπους μας και μεταμορφώνει στη στιγμή όλη την όψη στη ζωή. Άλλά είτε πάνω πάνω, είτε βαθειά αν το εξετάσουμε αυτό το είδος της εφχαρίστησης που δένεται με τη λέξη ώραίο, είνε πάντοτε θαυμαστικό.

Άπάνω στην αλήθεια που έτσι ώρίσαμε κρέμονται, καθώς θά δούμε, περισσότεραις από της άλλαις αλήθειαις και ό όρισμός του αντικειμένου μας. Αυτή ή ούσιαστικά άκατάλληλη χρήση της λέξης ώραίο, έφερε μεταφυσικούς αισθητικούς σε δύο ξακουσταίς και νομίζω κακοδηγήτραις, θεωρίαις. 'Η πρώτη άπ' αύταις όρίζει την έχτίμηση της αισθητικής ως άδιάφορο ένδια-φέρο, και παράλογα παρομοιάζει το αυτοενδιαφέρο με το πραχτικό κυνήγημα πίσω από κάποιαις καλαίς ιδιότηταις που δέν άποχτήσαμε ακόμη και παρα-βλέπει το πράγμα ότι τέτοια έχτίμηση ύποθέτει εφχαρίστηση και ως έδω είνε όλως διόλου το έναντίο του άδιάφορου. 'Η δεύτερη φιλοσοφικά θεωρία (άρχικά του Schiller και ξαναζωογονημένη από τον Herbert Spencer) άδράχεται από τη μη πραχτική κατάσταση που γειτονεύει με τη λέξη ώραίο να όρίση την τέχνη και την άπόλαψή της σαν ένα είδος παιχνιδιού. Τώρα αν ή άργία και ή ξεγνοιασιά είνε και τά δύο άναγκαία για το παιχνίδι και την αισθητική έχτίμηση, ή τελευταία διαφέρει ούσια-στικά από την πρώτη χάρη στο είδος, στη φύση της τη θαυμαστικά. Γιατί αν και είνε δυνατό να παρατηρής άλλους που παίζουνε ποδό-σφαιρα ή σκάκι ή πόκερ με πνέμα καθαρά έξεταστικό, και με τον πεϊό βαθύ θαυμασμό, άπαράλλαχτα όπως και ό μηχανικός ή ό χειροϋργος μπο-ρουνε να θαμάζουνε για την τελειοποίηση μιανής μηχανής ή μιανής έγχειρησης, αλλά ή προσήλωση στο σχολό και ή έπειτα συγκίνησας δη-μιουργάνε από μέρος αυτών των ίδιων που παίζουνε, μιá έλως διόλου πραχτικά κατάσταση μέσα στο μυαλό, που είνε όλως διόλου αντίθετο πράγμα από το θαυμασμό καθώς έλπίζω ν' άποδείξω με τά páρα κάτω.

ΚΑ'Ι ΡΟ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ Ε.

ΟΡΑΤΙΟΥ :

ΣΤΟ ΣΑΛΟΥΣΤΙΟ ΚΡΙΣΠΟ.

ΒΙΒΛΙΟ II. ΩΔΗ II.

Λάμψη καμιά τ' άσήμι όπου γαίς κρύβουν  
Φιλάργυρες δέν έχει, όχιτρε στο χοήμα,  
Σαλούστιε Κρίσπε, όπόταν και με χρήση  
Καλή δέ λάμπει.

Ό Προκλήϊος γνωστός θά ζήσει αιώνια  
Για τη στοργή την πατρική στ' άδέρφια,  
Κι' ακούραστα ή στερνοφημία στίς φτέρες  
Άφτόν θά φέρνει.

Την άπληστία αν δαμάξεις, θά ξουσιάζεις  
Πιό πλατιά τη Ληβία κι' αν ζέψεις πέρα  
Στά Γάδειρα, κ' οι δυο σε σε αν δουλέβουν  
Οί Καρχηδώνες.